

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 7253/20
21.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа законски заступник мајка ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Драгана Пуповац, адвокат из Београда, улица Обилићев венац број 3А, против тужених ВВ, ГГ и ДД, свих из ..., чији је пуномоћник Вања Петровић, адвокат из Београда, Булевар Михајла Пупина број 201, ради утврђења и исплате, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 35028/10 од 29.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 35028/10 од 29.03.2019. године у усвајајућем делу става првог изреке, у ставу другом изреке и усвајајућем делу става трећег изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈУ** тужене ВВ, ГГ и ДД све из ..., да малолетном тужиоцу АА на основу припадајућег наследног дела заоставштине иза смрти покојног оца ЋЋ коју чини 1/4 идеалног дела на стану број ... на ..., солидарно исплате износ од 9.250 евра, и **ОБАВЕЗУЈУ** тужене ГГ и ДД из ... да малолетном тужиоцу АА на основу припадајућег наследног дела заоставштине иза смрти покојног оца ЋЋ на 1/12 идеалних делова на куће број ... у улици ... саграђеној на кат.парц... као ЗК тело П под редним бројем 1 уписана у ЗКУЛ ...КО ..., солидарно исплате износ од 2.083,33 евра, са домицилном каматом, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате почев од 30.01.2017. године као дана вештачења до исплате, док се **ОДБИЈА КАО НЕОСНОВАН** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да тужиоцу у односу на тужене припада право ванкњижног власништва на 1/4 идеалног дела на стану број ... на ... у улици ..., на првом спрату и право власништва на 1/12 идеалних делова куће број ... сада број ... у улици ... саграђеној на к.п... уписаној као ЗК тело П под редним бројем 1 са правом коришћења земљишта са 1/12 идеалних делова све уписано у ЗКУЛ ... КО ... и у делу којим је тражио да суд обавезе тужене да тужиоцу солидарно исплате износ од 9.375 евра преко досуђеног износа од 9.250 евра на основу припадајућег наследног дела

заоставштине иза смрти покојног оца ЂЂ коју чини 1/4 идеалног дела на стану број ... на ... улица ... број...

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 35028/10 од 29.03.2019. године, тако што се обавезују тужене да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 484.100,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности до исплате, у року од 15 до дана пријема писменог отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев малолетног тужиоца АА из ..., па се утврђује да малолетном тужиоцу по основу законског наслеђивања на заоставштини свог оца пок.ЂЂ из..., припада: 1. право ванкњижног власништва на 1/4 идеалног дела на стану број ... на ..., улица ..., на првом спрату према уговору о купопродаји стана закљученог између ЕЕ и ЂЂ, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 2710/03 од 08.04.2003. године и под 2. право власништва на 1/12 идеалних делова куће број ... сада број ... у улици ... саграђеној на кат.парц... описаној као ЗК тело II под редним бројем 1 са правом коришћења земљишта са 1/12 идеалних делова, све уписано у ЗКУЛ ... КО ..., у преосталом делу се одбија тужбени захтев којим је малолетни тужилац АА тражио да се утврди да му по основу законског наслеђивања припада право власништва преко досуђене 1/12 идеалних делова описане непокретности до тражене 1/9 идеалних делова, као тражење неосновано.

Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев малолетног тужиоца АА да му се на основу наследног дела од 1/4 утврђеног у ставу 1 тачка 1 изреке пресуде исплати износ од 9.375,00 евра у динарској противвредности, па се обавезују тужене ВВ, ГГ и ДД све из ... да малолетном тужиоцу на основу наследног дела на 1/4 идеалног дела на стану број ... на ... у улица ... исплати износ од 9.375,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са домицилном каматом почев од 30.01.2017. године као дана вештачења свака по 1/3.

Ставом трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев малолетног тужиоца да му се на основу наследног дела од 1/12 утврђеног у ставу 1 тачка 2 изреке пресуде исплати износ од 2.083,33 евра у динарској противвредности па су обавезане тужене ГГ и ДД обе из ... да малолетном тужиоцу на основу наследног дела од 1/12 идеалних делова на кући број... у улици ... саграђеној на к.п... описаној као ЗК тело II под редним бројем 1, све уписано у ЗКУЛ ... КО ..., исплате износ од 2.083,33 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са домицилном каматом почев од 30.01.2017. године као дана вештачења, свака по 1/2, док се у преосталом делу одбија тужбени захтев малолетног тужиоца којим је тражио да се обавезу друготужена

ГГ и трећетужена ДД да му исплате износ преко досуђеног од 2.083,33 евра, а до траженог износа од 2.777,00 евра противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са домицилном каматом почев од 30.01.2017. године као дана вештачења, свака по 1/2, као тражење неосновано.

Ставом четвртим изреке обавезане су тужене ВВ, ГГ и ДД све из ... да малолетном тужиоцу АА солидарно исплате трошкове поступка у износу од 1.528.910.00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема отправке пресуде.

Ставом петим изреке одбијен је тужбени захтев малолетног тужиоца којим је тражио да се обаважу тужене да путем физичке деобе издвоје и уступе тужиоцу у државину део непокретности описаних у ставу 1 тачка 1 и 2 и омогуће тужиоцу да се без даљег присуства и сагласности тужених упише у земљишне књиге као власник делова тих непокретности, као тражење неосновано.

Ставом шестим изреке одбијен је захтев малолетног тужиоца којим је тражио да се обавезу тужене да на трошкове парничног поступка плате законску затезну камату за период од пресуђења до извршности, као тражење неосновано.

Против наведене пресуде побијајући је у ставовима првом и трећем у усвајајућем делу и у ставовима другом и четвртном изреке жалбу су благовремено поднеле тужене, због битних повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка су образложено тражиле.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 372 Закона о парничном поступку - ЗПП, ("Службени гласник РС" број 125/04 и 111/09), у вези члана 506 став 1 ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/2011 са свим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 361 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужена ВВ је била супруга пок. ЂЂ, док су ГГ и ДД тужене другог и трећег реда ћерке пок. ЂЂ. ЂЂ је преминуо 29.06.2003. године у Украјини, након чега су тужене покренуле оставински поступак у коме је Трећи општински суд у Београду 30. јула 2003. године донео решење О број 1990/03 којим је на заоставштини покојног ЂЂ бившег из ..., а која се састоји од 1. права власништва са 1/3 идеалних делова на кућу број ... сада број... у улици ... саграђеној на к.п... описаној као ЗК тело II под редним бројем 1 са правом коришћења земљишта са 1/3 идеалних делова уписана у ЗКУЛ ... КО ...; 2. права ванкњижног власништва на стану број ... на...улици ..., на првом спрату према уговору о купопродаји стана закљученог између ЕЕ и ЂЂ оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов бр.2710/03 дана 08.04.2003. године и 3. новац на рачуну Raiffeisen банке број ...

партија ..., се за наследнике на основу закона оглашавају ВВ, супруга на 4/6 идеалних делова на имовини описаној под тачком 2 изреке решења, ГГ и ДД, ћерке, на по 1/2 идеалних делова на имовини ближе описаној под тачком 1 и на 1/6 идеалних делова на имовини ближе описаној под тачком 2 и ДД на имовини под тачком 3 изреке решења. Из образложења овог решења произилази да расправљајући заоставштину иза пок. ЂЂ је утврђено да је преминуо 29.06.2003. године без тестаментa и уговора о доживотном издржавању, да је од имовине оставио имовину ближе описану у изреци решења, а од лица која се по закону позивају на наслеђе супругу ВВ и ћерке ГГ и ДД, које су на рочишту 30.03.2003. године дале наследничку изјаву којом су се прихватиле наследства и извршиле деобу имовине на начин ближе описан у изреци решења, па је суд у смислу члана 2, 9, 212 и 222 Закона о наслеђивању РС у вези са чланом 122 ЗПП одлучио као у изреци. Исто решење је снабдевано клаузулом правноснажности од 30.07.2003. године. Покојни ЂЂ је одлазио у Украјину и бивао тамо ради посла, те је од августа 1998. године почео да живи са ББ, која је у фебруару 2002. године сазнала да је у другом стању, а породила се 30.09.2002. године у Украјини, када је рођен малолетни тужилац АА. Покојни ЂЂ је затим у два наврата долазио у Украјину, и у другом је у Украјини дана 29.06.2003. године и преминуо. Дана 25.04.2003. године су ББ и покојни ЂЂ отишли заједно у матични уред са захтевом да се упише очинство ЂЂ за малолетног АА, те због привременог одсуства матичне књиге за 2002. годину у архиву одсека за лична стања грађана није извршен упис очинства, па се ББ поново обратила одсеку за лична стања грађана па је упис очинства за мал. АА извршен 24. септембра 2003. године, у матичну књигу под редним бројем ... Малолетни тужилац АА је уписан у матичну књигу рођених општине Звездара под текућим бројем ... за годину 2003. од оца ЂЂ и мајке ББ са датумом рођења ...2002. године, уписаним ЈМБГ и уписаним држављанством Републике Србије и Србије и Црне Горе. Уговором о продаји овереним пред Четвртим општинским судом у Београду Ов бр.122186/04 од 23.09.2004. године ГГ и ДД су као продавци продали кућу ЖЖ (сестри пок. ЂЂ, односно њиховој тетки) 1/3 идеалног дела куће број ... сада број ... у улици ... саграђеној на к.п... описаној као ЗК тело II под редним бројем 1 све уписано у ЗКУЛ ... КО ..., за купопродајну цену у укупном износу од 150.000,00 динара. Уговором о купопродаји закљученим пред Првим општинским судом у Београду и овереним под Ов бр. 4939/04 24.09.2004. године, тужене су као продавци продали 33 једнособан стан број ..., корисне површине 33м2 грађевинске површине 33,97м2 на првом спрату стамбене зграде у улици ... у ... за купопродајну цену од 2.198.000,00 динара. Решењем РФ ПИО Филијале Београд број I-184-229042 од 30.09.2004. године, АА рођеном ...2002. године детету покојног ЂЂ, осигураника, признато је право на породичну пензију почев од 30.06.2003. године у месечном износу од 5.696,31 динар. ВВ је 07.04.2009. године поднела Окружном суду у Београду као управном тужбу против Града Београда, Градске управе Града Београда са захтевом за поништај незаконитог решења Градске управе Града Београда, Секретаријата за управу број XI-03-200-12/09 од 03.03.2009. године као незаконитог којим је уписан у књигу рођених општине Звездара под тек.бр.... за 2003. годину АА. Преко вештака грађевинске струке првостепени суд је утврдио да тржишна вредност стана број ... у улици ... на ... на дан давања налаза и мишљења 30.01.2017. године износи 37.000 евра, док тржишна вредност приземна кућа у ... у улици... број... износи 25.000 евра.

Првостепени суд је претходно оценио приговор недостатка активне

легитимације изјављен од стране тужених неоснованим, имајући у виду да је тужилац као странка активно легитимисана у материјалном правном односу јер је носилац права, обзиром да је у току поступка неспорно утврђено да је малолетни тужилац законски наследник иза пок. ЂЂ па је и активно легитимисан за тражбину постављеном тужбом у овој правној ствари.

Затим је првостепени суд применом одредби члана 3 Закона о матичним књигама, члан 230 и 223 Закона о парничном поступку, а затим одредбе члана 1 и 9 Закона о наслеђивању закључио да је покојни ЂЂ отац малолетног тужиоца, јер је тај податак наведен у изводу из матичне књиге рођених општине Звездара под текућим бројем ... за годину 2003. а која се према члану 3 Закона о јавним књигама сматра јавном исправом за које важи претпоставка истинитости и која у току поступка од стране тужених није оборена, те како према члану 9 Закона о наслеђивању малолетни тужилац спада у први наследни ред, који чине оставиочеви потомци и његов брачни друг који наслеђују на једнаке делове и чињеницу да малолетни тужилац у оставинском поступку није пријављен, није оглашен за наследника, то је првостепени суд нашао да је делимично основан тужбени захтев малолетног тужиоца да се истом по основу законског наслеђивања утврди да му припада право на 1/4 целокупне заоставштине пок оца и то: ванкњижног власништва на 1/4 идеалног дела предметног стана бр. ... на ... у улици ... и право власништва на 1/12 идеалних делова куће број ... сада број ... у улици ...у ..., те како су тужене имовину која је била предмет заоставштине отуђиле, првостепени суд је нашао да малолетном тужиоцу припада сходно његовом наследном делу сразмерни део вредности наведених непокретности, а према налазу вештака грађевинске струке о тржишној вредности на дан вештачења. Првостепени суд је закључио да чињеница што су решењем о наслеђивању првотужена оглашена за наследника на 4/6 идеалних делова стана што је више од њеног законског наследног дела а друготужена и трећетужена на по 1/6 истог што је мање од њиховог наследног дела који би им по закону припао, није од значаја за одлучивање у овој правној ствари, обзиром да су оне на тај начин деобом у оставинском поступку део имовине која им по закону припада поклониле својој мајци, што не може да утиче на њихову обавезу према малолетном тужиоцу, па их је суд обавезао да исто исплате износ од 9.375,00 евра у динарској противвредности, а одбио тужени захтев у делу којим се потражује утврђење да малолетном тужиоцу припада право власништва на 1/9 идеалних делова куће до 1/12 као што је досуђено делом става првог изреке као и исплату износа између досуђених 2.083,33 евра и тражених 2.777,00 евра. Даље је првостепени суд одбио тужбени захтев малолетног тужиоца у делу којим потражује од тужених да путем физичке деобе се издвоје и уступе тужиоцу у државину део непокретности из става првог изреке и да се без присуства и сагласности тужених упише у земљишне књиге као власник делова наведених непокретности, јер је у току поступка неспорно утврђено да су предметне непокретности отуђене па је из наведених разлога малолетном тужиоцу и досуђена сразмерна накнада вредности наведених непокретности у новцу.

Првостепени суд применом члана 8 ЗПП ценећи сваки доказ појединачно и све доказе заједно у међусобној вези, није поверовао исказу сведока ИИ и туженима да је покојни ЂЂ примио позајмицу од њега ради куповине предметног стана и да му је та позајмица враћена након ЂЂ смрти од стране ВВ, док је закључио да су уговори о продаји предметне две непокретности од 23.09.2004. године и 24.09.2004. године

закључени у циљу да се осујете наследна права малолетног тужиоца, налазећи да није доказано да је сада покојни ЂЂ оставио дугове због којих би било потребно да се имовина која је била предмет наслеђивања прода и да се од добијеног новца исплате повериоци, нити је доказано да је постојало било какво потраживање ЖЖ, сестре покојног ЂЂ која је сувласник на преостале 2/3 на предметној кући у ..., према сада покојном ЂЂ, јер из исказа друготужене и трећетужене произилази да су наслеђену 1/3 куће поклониле тетке ЖЖ, обзиром да је она користила целу кућу и да је то њихов отац желео да учини још за живота. Ценећи наводе тужених да постоји дуг оставиоца покојног ЂЂ на име неплаћених закупнина и пореза за СТР "...” и СТР "...” првостепени суд исто не прихвата јер у току поступка тужене нису доказале да је реч о фактурама које су биле искључива обавеза покојног ЂЂ.

Другостепени суд прихвата утврђено чињенично стање и дату оцену изведених доказа, али сматра да исказано правно становиште нижестепених судова у односу на ожалбени део пресуде из става првог, другог и трећег изреке није правилно.

Тужиоцу као законском наследнику иза смрти пок.ЂЂ, оца, припада законски наследни део прописан чланом 9 Закона о наслеђивању као законском наследнику првог наследног реда, те како су тужене као наследници првог наследног реда иза смрти пок.ЂЂ (супруга и ћерке), расправиле заоставштину покојног ЂЂ, у ком поступку није учествовао малолетни тужилац као четврти законски наследник истог првог наследног реда, то му припада по основу законског права наслеђивања удео од 1/4 на целокупној заоставштини покојног ЂЂ, имајући у виду да је након доношења оставинског решења располагамо целокупном имовином стеченом наслеђем иза пок. ЂЂ а која представља и заоставштину на којој са наведеним уделом има право и тужилац, то је правилно становиште да тужиоцу припада динарска противвредност свог наследног дела, а којим су тужене неосновано располагале у своју корист.

Жалбени разлози на које се позивају тужене а који се тичу истицања да првостепени суд није на правилан начин утврдио да ли је законска заступница малолетног тужиоца живела са покојним ЂЂ у заједници од октобра 1998. године, какви су били њихови међусобни односи, као ни чињеницу уписа у матичну књигу рођених податка о оцу за малолетног тужиоца, за коју тужене сматрају да није истинито, нису основани. Ово из разлога јер податак уписа чињенице очинства за малолетног тужиоца је уписан у матичну књигу рођених за малолетног тужиоца која представља јавну исправу који уписани подаци се сматрају истинитим док се на законом прописани начин не докаже супротно, а што је прописано чланом 3 Закона о матичним књигама. Првостепени суд је ценио чињеницу да је тужена првог реда покренула управни поступак и управни спор, ради оспоравања ове чињенице, али како до закључења главне расправе није достављен доказ да је неистинит податак уписан у матичну књигу рођених за малолетног тужиоца који се тиче податка о оцу, то је правилно првостепени суд оценио извод из матичне књиге рођених достављен уз тужбу за малолетног тужиоца, као јавну исправу са уписаним подацима у истој, тачним. Одредбом члана 212 Закона о наслеђивању прописано је да заоставштину прелази по сили закона на оставиочеве наследнике у тренутку његове смрти. Правилно је оцењен обим заоставштине као имовина на којој је покојни ЂЂ био власник као заоставштину која припада његовим наследницима постојећа у тренутку смрти. ЂЂ за кога тужене

тврде да је имао дуг према оставиоцу, у смислу члана 225 ЗОН у року од три месеца од смрти оставиоца у својству повериоца оставиоца није тражио издвајање заоставштине из имовине наследника у висини дуга.

Правилно првостепени суд налази да каснији трошкови око превозења тела покојног ЋЋ из Украјне за Србију, трошкови сахране, трошкови авионских карата, не могу представљати дугове оставиоца из члана 222 и 223 Закона о наслеђивању, јер исти не представљају заоставштину већ представљају трошкове настале након смрти оставиоца, а које су тужене као његови законски наследници првог наследног реда сносиле.

Тужене у жалби неосновано побијају правилност првостепене пресуде у усвајајућем делу наводима да мал.тужилац не може бити наследник на имовини у РС јер је страни држављанин. Ово из разлога јер је првостепени суд правилно утврдио да се ради о држављанину Републике Србије, и то из уписаног податка у матичној књизи рођених, а који податак као истит јер је садржан у јавној исправи је првостепени суд правилно сматрао тачним, а тужене нису доказале супротно, то је исправно првостепени суд одлучивао о захтеву за исплату дуга у односу на право тужиоца које му припада према одредбама Закона о наслеђивању као праву лица првог наследног реда на заоставштини оставиоца.

Неосновано жалба тужених указује да је погрешно првостепени суд ценио изведене доказе и побијана пресуда не садржи разлоге о начину оцене изведених доказа. Супротно овим жалбеним наводима, првостепени суд је ценио изведене доказе у свему у складу са одредбом члана 8 ЗПП, те је ценио сваки изведен доказ појединачно и у међусобној вези и дао разлоге из којих разлога одређене доказе прихвата а одређене доказе не прихвата. Тиме је првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у међусобној вези, а затим на основу резултата целокупног доказног поступка дао јасне разлоге које чињенице сматра доказаним, па се не доводи у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања до кога је првостепени суд дошао на основу слободног судијског уверења, савесном и брижљивом оценом свих изведених доказа појединачно и у међусобној вези. Указивање на погрешну оцену доказа неприхватањем исказа сведока ИИ и тужених у погледу утврђивања битне чињенице о постојању дугова оставиоца првостепени суд се изјаснио и дао разлоге за овакав закључак који жалбеним наводима нису доведени у сумњу и које као правилне прихвата и овај суд.

Тужене јесу истицале у току поступка да је покојни ЋЋ имао радњу, односно СТР који је био у закупу локала у ..., "...” односно "...” али је првостепени суд, ценио достављене рачуне за најам локала у ... и за трошкове ове радње за које тужена првог реда тврди да је платила, правилно закључио да исти не могу представљати пасиву заоставштине из разлога што првотужена у корист својих тврдњи није пружила доказ ко је био власник радње, да ли је њен покојни супруг био једини власник истог СТР, да ли је иста СТР наставила са радом, да ли је поред пасиве постојала и актива у наведеном периоду коју су радње остваривале, а имајући у виду да се достављени рачуни односе како на период од пре 29.06.2003. године али и на период после 29.06.2003. године односно након тренутка смрти оставиоца. Стога ови трошкови нису могли бити сматрани дугом оставиоца.

Одредбом члана 222 Закона о наслеђивању прописано је да наследник одговара за оставиочеве дугове до висине вредности наслеђене имовине. У конкретном случају правилно првостепени суд закључује да тужене нису доказале постојање и висину дугова оставиоца. Према расправном начелу које представља директну последицу начела диспозиције у погледу располагања процесним материјалом, иницијатива у погледу изношења чињеничног и доказног материјала ја на странкама. Према одредби члана 7 став 1 ЗПП у којој је формулисано расправно начело, да би суд могао да одлучује свака странка треба да наведе чињенице на којима заснива свој захтев и оспорава тврдње противника. Поред тога што свака странка треба да да аргументе за свој захтев она треба и да понуди и доказе којима се може проверити истинитост чињеница на којима она заснива свој захтев. Странке су дужне да изнесу све чињеница на којима заснивају своје захтеве (терете тврђења) и да предложе доказе у погледу чињеница на којима заснивају своје захтеве или којима оспоравају наводе свог парничног противника (терет доказивања). Уколико странка суду и поред тога што јој је то било омогућено није пружила неопходан процесни материјал, суд одлучује на основу расположивог стања у списима које је формирано током поступка. Тужене ово нису учиниле, јер понуђеним доказима нису доказале постојање и обим дугова оставиоца, већ се овим жалбеним разлозима заправо оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а које је по оцени овог суда правилно утврђено.

Неосновано тужене у жалби оспоравају обим обавезе према тужиоцу, сматрајући да је погрешна оцена првостепеног суда да су тужене међусобно склопиле уговор о деоби имовине и да тужене према свом наследном уделу не могу бити одговорне за исплату тужиоцу у износима досуђеним ставом другим и трећим изреке. Ово из разлога јер првостепени суд правилно закључује да тужене, као санаследници, солидарно одговарају према тужиоцу у погледу издвајања његовог наследног дела, који нису пријавиле у оставинском поступку, као наследнику истог наследног реда у односу на целокупну заоставштину свог оставиоца која је била предмет расправљања пред оставинским судом. Из образложења оставинског решења произилази да су се на начин прихватања наслеђа у оставинском поступку тужене прихватиле наслеђа и извршиле деобу истог. Нису основани ни наводи жалбе првотужене којим истиче да је управо из разлога што је на стану оглашена за наследником са уделом 4/6, а друго и трећетужене, као ћерке оставиоца, са по 1/6, исказана воља да се првотуженој од стране осталих наследника призна њена имовина стечена у току брака као брачна тековина са ЋЋ. Ово из разлога јер из оставинског решења Трећег општинског суда у Београду од 30. јула 2003. године, којим је расправљена заоставштина покојног ЋЋ и у којем су учествовале тужене, као законски наследници, не произилази да је првотужена истицала да део имовине не представља заоставштину покојног ЋЋ већ њену имовину стечену као брачну тековину, нити је тражила издвајање да се из заоставштине по основу брачне тековине иста издвоји у корист првотужене, у ком случају би оставински суд огласио наследнике на преосталој заоставштини, већ је целокупна имовина расправљена као заоставштина покојног ЋЋ. Такође, у оставинском поступку није учествовао малолетни тужилац, као наследник истог наследног реда, да би се са наследничком изјавом о прихватању наследства и извршеној деоби имовине на начин ближе описан у изреци решења о наслеђивању сагласио.

Из свих наведених разлога правилно првостепени суд закључује да је малолетни тужилац наследник првог наследног реда иза пок.оца ЂЂ и да му припада 1/4 наследства расправљеног решењем у корист тужених од 30. јула 2003. године, те како је предмет заоставштине отуђен, то му припада исплата вредности свог наследног удела од тужених у чију корист им је ова имовина припала наведеним оставинским решењем.

Међутим, основано се жалбом тужених истиче да првостепена пресуда из става првог изреке противречи ставу другом и трећем изреке, јер првостепени суд прво утврђује право ванкњижног власништва тужиоца на 1/4 идеалног дела предметног стана и на 1/12 идеалних делова предметне куће, а затим обавезује тужене да тужиоцу исплате противвредност ових сувласничких делова наведених непокретности. Основано жалба тужених указује да је на овај начин два пута тужиоцу признато исто право, како кроз утврђујући део, тако и кроз обавезујући део на исплату динарске противвредности, на шта тужилац не може имати право. Првостепени суд је погрешно применио материјално право, одлучујући као ставом првим изреке ожалбене пресуде, утврђујући да тужиоцу припада право ванкњижног власништва на 1/4 идеалног дела предметног стана и право власништва на 1/12 идеалног дела предметне куће, јер тужене нису пасивно легитимисане за овакав део захтева, обзиром да нису титулари права својине на предметним непокретностима, а имајући у виду да је првостепени суд правилно утврдио, а што међу парничним странкама и није било спорно, да су ове непокретности уговорима овереним пред судом 2004. године од стране тужених као наследника отуђени у корист трећих лица, као савесних стицаоца својине на предметним непокретностима.

Стога је применом одредбе члана 380 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку првостепена пресуда у усвајајућим деловима става првог и трећег и у ставу другом изреке преиначена, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца за исплату динарске противвредности свог наследног удела у заоставштини покојног оца (а то је 1/4 стана укупне вредности од 37.000 евра, што чини износ од 9.250 евра, и 1/12 (1/4 од 1/3) куће укупне вредности од 25.000 евра, што чини износ од 2.083,33 евра), а одбијен тужбени захтев малолетног тужиоца за износ већи од досуђеног и за утврђење да му припада право ванкњижног власништва са одређеним уделима на предметним непокретностима и одлучено као ставом првим изреке.

Преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, имајући у виду да жалба тужених основано указује да је првостепени суд правилно одмерио, али погрешно сабрао трошкове које је тужилац имао по важећој АТ и ТТ у време пресуђења. Стога, правилном применом члана 149 и 150 Закона о парничном поступку, овај суд налази да тужиоцу припадају трошкови сходно успеху у спору за састав тужбе 11.250,00 динара и састав 6 образложених поднесака који су били потребни и неопходни ради вођења спора од по 11.250,00 динара, састав жалбе 22.500,00 динара, трошкови превођења 7.000,00 динара, трошкови вештачења 20.000,00 динара, за приступ на 20 неодржаних рочишта по 7.125,00 динара за заступање на 11 одржаних рочишта у износу од по 12.750,00 динара, на име таксе на тужбу 17.800,00 динара и одлуку 55.300,00 динара сходно успеху по АТ и ТТ, што чини укупан износ од 484.100,00 динара. Стога је применом члана 387 тачка 3 ЗПП одлучено као ставом другим изреке.

Имајући у виду сразмерно делимичан успех у жалбеном поступку, то туженима нису досуђени трошкови другостепеног поступка, применом одредбе члана 161 у вези члана 149 ЗПП, одлучено је као ставом трећим изреке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић